# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JEAN MISCHO

της 28ης Μαΐου 2002 [1]

1. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, με δικόγραφο που κατέθεσε στις 16 Σεπτεμβρίου 1996, ζητεί από το Δικαστήριο την ακύρωση της αποφάσεως 96/666/ΕΚ της Επιτροπής, της 26ης Ιουνίου 1996, σχετικά με ενίσχυση που χορήγησε η Γερμανία προς τον όμιλο Volkswagen για τα εργοστάσια στις περιοχές Mosel και Chemnitz [2] (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

2. Η εκδίκαση της παρούσας υποθέσεως ανεστάλη με διάταξη του Δικαστηρίου στις 4 Φεβρουαρίου 1997, διότι το αντικείμενό της ταυτίζεται με αυτό των υποθέσεων T-132/96 και T-143/96, οι οποίες αφορούν προσφυγές ασκηθείσες, αφενός, από τη Freistaat Sachsen και, αφετέρου, από τη Volkswagen AG και τη Volkswagen Sachsen GmbH (στο εξής: προσφεύγουσες).

3. Στο πλαίσιο των υποθέσεων αυτών εκδόθηκε η απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Δεκεμβρίου 1999, Freistaat Sachsen κ.λπ. κατά Επιτροπής [3] (στο εξής: απόφαση του Πρωτοδικείου), με την οποία απορρίφθηκαν οι προσφυγές των προσφευγουσών.

4. Οι προσφεύγουσες άσκησαν αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου. Οι αιτήσεις τους αναιρέσεως πρωτοκολλήθηκαν με αριθμό C-57/00 P και C-61/00 P, αντιστοίχως.

5. Λαμβανομένου υπόψη ότι η Γερμανική Κυβέρνηση παρενέβη υπέρ των προσφευγουσών στο πλαίσιο των υποθέσεων T-132/96 και T-143/96 καθώς και των υποθέσεων C-57/00 P και C-61/00 P, όλοι οι λόγοι που προβάλλονται στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως, εξαιρουμένων δύο, συμπίπτουν με τους λόγους που προβλήθηκαν καταρχάς ενώπιον του Πρωτοδικείου και ακολούθως κατ' αναίρεση.

6. Ως προς αυτούς τους λόγους, παραπέμπω στις προτάσεις που αναπτύσσω σήμερα στο πλαίσιο των υποθέσεων C-57/00 P και C-61/00 P, από τις οποίες προκύπτει ότι, κατά την άποψή μου, οι λόγοι αυτοί δεν είναι βάσιμοι.

7. Η Γερμανική Κυβέρνηση προβάλλει, ακολούθως, ένα λόγο τιτλοφορούμενο, στο υπόμνημα απαντήσεως, «Εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και υπερβολικός έλεγχος των ενισχύσεων εκ

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — (ΕΕ 1996, L 308, σ. 46).

3 — Συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-132/96 και T-143/96 (Συλλογή 1996, σ. II-3663).

μέρους της Επιτροπής», ο οποίος αποτελείται, στην πραγματικότητα, από δύο διαφορετικά μεταξύ τους σκέλη.

8. Το πρώτο σκέλος, το οποίο αντλείται από την εκ μέρους της Επιτροπής εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, ταυτίζεται, κατ' ουσίαν, με τον λόγο ακυρώσεως που εξέτασε το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 220 έως 257 της αποφάσεώς του, στην ενότητα «Περί του χαρακτηρισμού των συνεργείων βαφής και τελικής συναρμολογήσεως του Mosel II και του Chemnitz II ως "επενδύσεων επεκτάσεως"».

9. Δεδομένου ότι, στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας, οι εν λόγω σκέψεις της αποφάσεως του Πρωτοδικείου δεν προσβλήθηκαν, δεν μου δόθηκε ευκαιρία να αποφανθώ επί του ζητήματος αυτού στο πλαίσιο των προαναφερθεισών προτάσεών μου. Συμφωνώ πάντως απολύτως με την εκ μέρους του Πρωτοδικείου εμπεριστατωμένη ανάλυση αυτού του λόγου ακυρώσεως και προτείνω, συνεπώς, να απορριφθεί το πρώτο σκέλος του λόγου που προβάλλει η Γερμανική Κυβέρνηση.

10. Το δεύτερο σκέλος, το οποίο αντλείται από τον εκ μέρους της Επιτροπής υπερβολικό έλεγχο των ενισχύσεων, στηρίζεται εξ ολοκλήρου στην άποψη ότι η Επιτροπή έπρεπε να είχε εφαρμόσει το άρθρο 92, παράγραφος 2, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚ [νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 87, παράγραφος 2, στοιχείο γ', ΕΚ]. Προς τούτο, έπρεπε να είχε προβεί σε στενότερο έλεγχο απ' αυτόν που διενήργησε βάσει του άρθρου 92, παράγραφος 3, της Συνθήκης.

11. Από τις προαναφερθείσες προτάσεις μου προκύπτει πάντως ότι, κατά την άποψή μου, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε σφάλμα μη εφαρμόζοντας, στο πλαίσιο της εκδόσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το άρθρο 92, παράγραφος 2, στοιχείο γ', της Συνθήκης.

12. Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει και το δεύτερο σκέλος και, συνεπώς, ολόκληρο τον λόγο.

13. Τέλος, η Γερμανική Κυβέρνηση προβάλλει έναν ακόμη λόγο, ο οποίος δεν είχε προβληθεί ούτε ενώπιον του Πρωτοδικείου ούτε, κατά συνέπεια, κατ' αναίρεση.

14. Κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει πλημμέλειες λόγω των αντιφάσεων της αιτιολογίας της, οπότε παραβιάζει το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 253 ΕΚ).

15. Συγκεκριμένα, η αντιφάσεις αυτές στηρίζονται στο ότι η Επιτροπή αφενός μεν θεωρεί, στο τμήμα ΙΙΙ του σκεπτικού της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ότι «[σ]τις 13 Ιανουαρίου 1993, η VW αποφάσισε να αναβάλει σημαντικά τμήματα των επενδυτικών της σχεδίων», αφετέρου δε εκτιμά, όπως προκύπτει από το τμήμα XII, ότι «[η] μελλοντική επένδυση για την κατασκευή μιας νέας μονάδας βαφής και τελικής συναρμολόγησης στο Mosel II [...] αντιπροσωπεύει [...] επέκταση υφιστάμενου δυναμικού παραγωγής». Κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, η αναβολή των επενδύσεων σημαίνει ότι οι σχετικές συμφωνίες δεν είχαν ακόμη συναφθεί, η δε επέκταση του υφιστάμενου δυναμικού παραγωγής προϋποθέτει, λογικώς, την προηγούμενη σύναψη των σχετικών συμφωνιών.

16. Ορθώς πάντως επισημαίνει η Επιτροπή ότι δεν πρόκειται περί αντιφάσεων, δεδομένου ότι τα δύο αυτά στοιχεία εντάσσονται σε εντελώς διαφορετικό πλαίσιο.

17. Συγκεκριμένα, αφενός, το σχετικό με την αναβολή των επενδύσεων στοιχείο αποτελεί απλή διαπίστωση πραγματικού περιστατικού, στην οποία προέβη η Επιτροπή και η οποία αφορά το χρονοδιάγραμμα των επενδύσεων, όπως το αποφάσισε η Volkswagen.

18. Αφετέρου, το στοιχείο σχετικά με την επέκταση του υφιστάμενου δυναμικού παραγωγής εντάσσεται στο πλαίσιο της εκτιμήσεως, εκ μέρους της Επιτροπής, της φύσεως της επενδύσεως, η οποία μπορεί να συνίσταται σε επένδυση «σε αναξιοποίητη ζώνη» ή σε επένδυση «επεκτάσεως». Οι έννοιες αυτές αφορούν αποκλειστικώς το περιβάλλον της επενδύσεως και, ειδικότερα, την κατάσταση των εγκαταστάσεων κατά τον χρόνο ενάρξεως της λειτουργίας ενός εργοστασίου ή μιας επί μέρους μονάδας του [4].

19. Συνεπώς, το γεγονός ότι μια επένδυση αναβλήθηκε κάποτε ουδόλως αντιτάσσεται στο ότι η επένδυση αυτή, αφ' ης στιγμής πραγματοποιήθηκε, αποτελεί, από άποψη εγκαταστάσεων, επένδυση επεκτάσεως.

20. Προτείνω, επομένως, στο Δικαστήριο να απορρίψει τον αντλούμενο από αντιφατική αιτιολογία της προσβαλλόμενης αποφάσεως λόγο που προβάλλει η Γερμανική Κυβέρνηση.

4 — Βλ. τις διαπιστώσεις στις οποίες προβαίνει το Πρωτοδικείο, όσον αφορά τις έννοιες της επενδύσεως «σε αναξιοποίητη ζώνη» και της επενδύσεως «επεκτάσεως», με τις σκέψεις 238 έως 257 της αποφάσεώς του. Βλ., ειδικότερα, τη σκέψη 246.

## Πρόταση

21. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας,

— να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.